

Dušan Ludvik | Wagons lits

Sanjam o blazinah Wagons lits, Wagons lits
in v sanje svetlouste steka se vonj jasminov,
medtem ko skozi postaje spominov
po tračnicah, po kretnicah tisočerih
— tako razcveti se le Rimska cesta ob globokih večerih —
v noč spróžena pesem beži... udarja... nemi...
Wagons lits, Wagons lits!

Z rokó neutrudljivo razpletam predivo
v minulost zagledanih dni in vlak-čas drvi,
z njim jaz in vi — Wagons lits...

V plašč vlačnega vetra zavito hrepenenje,
bilo si bumerang, slabo vržen v življenje,
iz lahkonomih potepov si vedno nazaj
v domači se vračalo kraj;
ti, moj prvi korak, po stopnicah dni v svet šepajoč,
obstal si, naprej, nazaj ne vedoč,
podoben otroku, ko ga na laži dobé —